

Omraade. Denne Sag har nemlig det ærede Medlem Hr. Hedelund gjort politisk allerede for ca. 2 Maaneder siden ved i Bladet „København“ at skrive en Artikel, hvis Hensigt var at sætte Bondestanden op mod den øvrige Del af Befolkningen, saaledes at dette Lovforslag, naar det en Gang kom til at foreligge, straks paa Forhaand kunde mødes med Modstand. Jeg synes, det er ret dristigt gjort af det ærede Medlem paa et Tidspunkt, da han ikke anede, hvad der kom til at staa i Lovforslaget, det var hverken udarbejdet eller fremsat. Men Landbrugerne skulde altsaa præpareres til at yde Modstand mod det, naar det kom. Spørgsmaalet om Kødkontrol er imidlertid ikke noget politisk Spørgsmaal, og jeg tror heller ikke, det skal lykkes det ærede Medlem at faa det draget ned i en politisk Diskussion af den Art, som det ærede Medlem forsøgte paa i Gaar. Det, som Spørgsmaalet drejer sig om, er, om vi her i Landet skal have en Kødkontrol af en saadan Beskaffenhed, at Befolkningen fuldt ud kan stole paa, at Veterinærernes Kontrol er betryggende. Det er ikke og har ikke været nødvendigt for det ærede Medlem at søge at sætte Landboerne op mod den øvrige Del af Befolkningen i dette Spørgsmaal eller at fremstille Landboerne som Fjender af al Kontrol. Det passer nemlig ikke. Jeg har tilbragt hele mit Liv paa Landet og beskæftiget mig med forskellige Forhold, og jeg ved lige saa godt som det ærede Medlem, at Landboerne saavel som alle andre i nogen Maade ønsker Kødkontrol; ogsaa de ønsker, at der er en Kontrol med de Produkter, de skal spise, de er ikke Altædere paa den Maade, som man skulde tro, det ærede Medlem vilde gøre dem til. Utvivlsomt er der hensynsløse Producenter, ligesom der overalt er hensynsløse Mennesker, der udnytter Situationen, hvis de kan. Men det er jo netop derfor, vi skal have en Kødkontrol, og det er, fordi der findes saadanne Mennesker, at Kødkontrollen har sin store Betydning.

Dernæst maa jeg sige til det ærede Medlem, at dem, som det ærede Medlem ønsker at tjene i denne Sag, nemlig Dyrslægerne, har han gjort en Bjørnetjeneste ved at behandle Sagen paa den Maade, han har gjort. Dyrslægerne forlanger nemlig ikke, at den offentlige Kødkontrol skal være en Forsørgelsesanstalt for dem; skulde det være Tilfældet, melder jeg mig i hvert Fald fra, saa er jeg ikke til Tjeneste. Det kan ikke være berettiget at sætte Skræk i Landboerne, saaledes som det er blevet forsøgt gennem Bladartikler og ved den Tale, det ærede

Medlem holdt her i Gaar, eller at gøre Spørgsmaalet til et politisk Spørgsmaal. Kødkontrollen har selvfølgelig her i Landet som alle andre Steder kun eet Formaal, nemlig at sikre Befolkningen sundt og godt Kød og saa billigt som muligt. Dette er en Samfundsopgave, thi man kan ikke paa offentlig Bekostning indrette Hospitaler og Sanatorier, naar man ikke tager Ondet ved Roden ved at søge at hindre, at der paaføres Menneskene smitsomme Sygdomme eller Skade paa anden Maade ved, at der bydes dem daarligt Kød. Og Sikkerhed for en Kontrol i saa Henseende har man kun, naar Kontroløren er en til alle Sider uafhængig Mand, og det er de Dyrslæger ikke, som arbejder i § 2-Kommuner; der jo væsentlig er Landkommuner. Jeg agter ikke her at kaste Smuds paa mine Kolleger, men jeg ser paa Forholdene ud fra et rent menneskeligt Synspunkt. Dyrslægen i disse § 2-Kommuner er ikke nogen uafhængig Mand, thi han praktiserer for Producenten og for Slagteriet, det er hos dem, han henter sin Betaling. Jeg har Hundreder af Gange set det Forhold, at et sygt Dyr skal nødslægtes, og saa skal Dyret synes levende, og efter at det er slagtet, skal Dyrslægen igen kontrolere. Det er et meget farligt Forhold for en praktiserende Dyrslæge, thi denne Mand kan ikke komme til at staa saa uafhængigt, som man kunde ønske; der skal en vis Karakter til for at optræde akkurat, som man skal. Jeg vil ikke hævde, at Dyrslæger i Almindelighed har en daarligere Karakter end andre Mennesker, men jeg tror paa den anden Side heller ikke, den er bedre, gennemsnitlig er det vel omtrent det samme over hele Linien. Men jeg ved, det er en vanskelig Situation at skulle kontrolere, naar man har behandlet Dyrene og sammen med Ejeren har henvist dem til Nødslagting, og man saa samtidig skal søge at faa det mest mulige ud af Forholdene i Ejers Favør. Det er de Vanskeligheder, som følger af § 2-Kontrollen, og som gør, at denne Kontrol ikke kan oprettholdes i den Forstand og i den Udstrækning, som man har den nu, efterhaanden som den skal omfatte flere og flere Tilfælde. Her svigter Kontrollen, her er Dyrslægen afhængig af alle sine Omgivelser. Det vilde være godt, om Dyrslægen, der skal kontrolere, hverken kendte Ejer eller Slagter. Jeg er her i Modsætning til det ærede Medlem, som udtalte, at det var rart, naar Dyrslægen kendte saavel Slagter som Ejer. Nej, det er det aldeles ikke. Det ærede Medlem maa have en mærkværdig Opfattelse af Kontrol og maa have staaet i mærkværdige Situationer, hvis han synes, at man kontrolerer